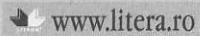

Copyright © 2015 Jennifer L. Armentrout
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă. Ediție publicată prin
înțelegere cu Harlequin Books S.A. Aceasta este o operă de ficțiune.
Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul
imaginării autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare
cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente
sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Până la ultima suflare

Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Ana Dragomirescu

Editor: Vidrașcu și fiții

Redactor: Gabriela Trășulescu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENTROUT, JENNIFER L.

Până la ultima suflare / Jennifer Armentrout;
trad. din lb. engleză de Ana Dragomirescu. – București: Litera, 2020
ISBN 978-606-9688-89-2

I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111

JENNIFER L. ARMENTROUT

→ APOCALIPSA ELEMENTELOR ←

PÂNĂ LA ULTIMA SUFLARE

Traducere din limba engleză și note de
Ana Dragomirescu

LITERA
București
2020

un loc sănătos și sănătos să fie într-o lume sănătoasă. Cineva să își ducă un copil sănătos într-o lume sănătoasă să fie sănătos și să fie sănătos. Cineva să își ducă un copil sănătos într-o lume sănătoasă să fie sănătos și să fie sănătos. Cineva să își ducă un copil sănătos într-o lume sănătoasă să fie sănătos și să fie sănătos. Cineva să își ducă un copil sănătos într-o lume sănătoasă să fie sănătos și să fie sănătos.

CAPITOLUL 1

Stăteam în picioare în livingul lui Stacey, și întreaga lume se năruia din nou în jurul meu.

Sam era Lilinul.

O groază acută mă ținea neclintită, blocându-mi aerul în plămâni, în timp ce mă holbam la cel care fusese cândva unul dintre cei mai apropiati prieteni pe care-i aveam. Din cauza lui Bambi, spiritul demonic, și a faptului că nu putusem să văd suflete cât ea fusese legată de mine, nu observasem ceva ce se aflase sub ochii mei în tot acest timp. Niciunul nu observase, dar Sam era vinovatul. El vandalizase școala și provocase toate decesele din ultima perioadă. În loc să fure suflete dintr-o singură atingere, aşa cum știam că poate să facă un Lilin, el nu se grăbise, luând câte puțin de ici, puțin de colo, jucându-se cu victimele lui și cu noi.

Jucându-se cu mine.

Numai că ființa care stătea în locuința lui Stacey se afla... în esență se afla în pielea lui Sam, un costum perfect croit, căci adevaratul Sam... El nu mai exista. Durerea de a ști că prietenul meu murise, că era mort de ceva vreme, fără ca vreunul dintre noi să-și fi dat seama, îmi străpungea țesuturile până în măduva oaselor, chinuindu-mă.

Nu fusesem în stare să-l salvez. Niciunul dintre noi nu fusese, iar acum sufletul lui... sufletul lui probabil că era acolo, jos, unde mergeau toate sufletele luate de un Lilin. Mi s-a strâns stomacul.

– N-ai cum să mă înfrângi, a vorbit Lilinul cu vocea lui Sam. Aşa că vino cu mine!

– Sau ce? Inima îmi bătea în piept precum un ciocan pneumatic. Sau o să mor? Nici nu sună din cale-afară a clișeu sau ceva.

Lilinul și-a înclinat capul într-o parte.

– De fapt, nu asta voi am să-ți spun. Am nevoie de ajutorul tău ca să eliberăm pe mama. Ceilalți pot să moară.

„Să eliberăm pe mama.“ N-am apucat să stăru asupra factorului „câh“ de a mă ști înrudită cu creația care-mi omorâse prietenul și săvârșise un asemenea măcel, căci Zayne mi-a distras atenția, luându-și adevărata înfâțișare. Bluza i s-a despicat de-a lungul spatelui, aripile i s-au întins, și pielea i s-a închis la culoare, căpătând acea nuanță întunecată a granitului, specifică Gardienilor. Nările i s-au umflat, și două coarne i-au răsărit pe frunte, apoi i s-au răsucit spre spate, dându-i la o parte buclele blonde. Când a deschis gura ca să scoată un răget gros, de amenințare, i s-au ivit colții. A pășit către Sam, încleștându-și pumnii masivi.

– Nu! am strigat. Zayne s-a oprit și a întors repede capul spre mine. Nu te apropia de el! Sufletul tău, i-am amintit, cu inima palpitând. Sau ce mai rămăsese din sufletul lui, având în vedere că, nu cu multă vreme în urmă, luasem accidental o îmbucătură zdravănă din el.

Zayne, cu un aer prudent, a dat înapoi.

M-am concentrat din nou asupra răului deghizat în Sam. Orice ar fi fost arătarea din fața mea, prin vene ne curgea aceeași sânge. Abia de curând aflasem pe deplin cum ajunsesem să fiu în parte demon și în parte Gardian. Eram fiica lui Lilith, iar acea... acea chestie făcea cu adevărat parte din mine. Se născuse din săngele meu și al lui Lilith, și era exact la fel de rea ca ea. Voia să o elibereze? Imposibil. Dacă Lilith ar urca vreodată la suprafață, lumea, așa cum o știam, să schimba irevocabil.

– N-o să te ajut să o eliberezi pe Lilith. Nici gând să-i spun „mamă, mama noastră“. Bleah! Asta n-o să se întâmple niciodată.

Lilinul a zâmbit, fixându-mă cu ochii lui negri precum cerneala.

– Apropie-te cât vrei de mult. Îmi ignora spusele și-și bătea joc de Zayne. La naiba, își bătea joc de noi toți. Ea nu e singura din camera asta care a prins gustul sufletelor de Gardieni.

Am inspirat brusc un val de aer înțepător, în vreme ce Stacey a scâncit. În nici o secundă, relația ei cu Sam mi s-a derulat prin fața ochilor. Erau de-o veșnicie prieteni și, de curând, fata recunoscuse că Sam fusese dintotdeauna, dar *dintotdeauna*, îndrăgostit de ea. Numai că ea nu-i dăduse atenție decât după ce el începuse să se transforme...

O, Doamne!

Stacey se simțea probabil sfâșiată pe dinăuntru când vedea că băiatul pe care în sfârșit îl iubea devenise mai rău decât monștrii care hoinăreau noaptea pe străzi, dar eu nu-mi puteam permite să-mi abat atenția de la Lilin. Aceasta putea în orice clipă să facă o mișcare, iar în living eram trei ființe expuse celui mai rău soi de atac al lui.

– Nimic nu se compară cu luatul unui suflet pur, și tu știi deja asta, Layla. Toată căldura și bunătatea din el îți alunecă pe gât în jos precum cea mai aromată ciocolată. Lilinul și-a ridicat bărbia și a scos un fel de geamăt care, în mod normal, mi-ar fi dat usturimi în ochi.

Dar plăcerea decadentă e și mai mare dacă iezi încet și-i savurezi *gustul*. Ar trebui să încerci, Layla, și să nu mai fii aşa de lacomă când te hrăneşti.

– Iar tu ar trebui să încerci să taci dracului din gură! Valuri de căldură se împrăștiau din trupul puternicului demon care stătea lângă mine. Roth, Prințul Moștenitor al iadului, nu se transformase încă, dar îmi dădeam seama că nu mai avea mult. Vorbele îi musteau de furie. Ce zici?

Lilinul nici măcar n-a binevoit să-i arunce o privire.

– Îmi place de tine. Zău că-mi place, prințel! Păcat că-o să sfârșești mort.

Degetele mi s-au chircit, și unghiile mi s-au înfipt în carne pe măsură ce mânia amară și fierbinte îmi inunda organismul. Emoțiile îmi erau date peste cap. După ce că toate merseră prost în ultima vreme, iată-mă acum stând aici, între Zayne și Roth, lucru teribil de stânjenitor și într-o zi obișnuită, darămite acum, după ce Roth...

Pentru moment, nu mă puteam concentra la aşa ceva.

– Ai curaj, nu glumă, să arunci cu amenințări când suntem mai mulți decât tine.

Acea ridicare din umeri atât de tipică pentru Sam mi-a trimis un junghii prin tot corpul.

– Ce-ar fi să zicem că sunt doar intelligent? a întrebat el provocator. și ce-ar fi să zicem că știu mai multe decât voi toți la un loc despre cum o să se termine povestea asta?

– Vorbești mult, a mărăit Roth, făcând un pas în față. Vreau să spun, chiar foarte mult. De ce personajele negative trebuie să țină mereu monologuri dezgustător de lungi și de plăcitoase? Hai să trecem pur și simplu la partea cu omorâțul, bine?

Buzele Lilinului s-au strâmbat într-un rictus.

– Atât de nerăbdător să mori pentru ultima oară, nu-i aşa?

– Mai degrabă nerăbdător să termin odată cu trăncăneala ta, i-a dat replica Roth, mișcându-se astfel încât să mă flanșeze din nou.

– Åsta ai fost tu mereu? Glasul lui Stacey tremura sub povara durerii pe care fără îndoială o simtea. Nu erai Sam? Nici măcar când...

– Când Dean și-a etalat pumnii furioși. Atunci a fost distractiv. Lilinul a râs, și ochii aceia întunecați au alunecat în direcția ei. Sam n-a mai dat pe acasă de ceva timp, dar pot să te asigur că m-am bucurat de... perioada pe care am petrecut-o împreună la fel de mult pe cât sunt sigur că s-ar fi bucurat și el. Mă rog, dacă asta te consolează în vreun fel.

Ea și-a acoperit brusc gura cu mâinile, înăbușindu-și vorbele, în vreme ce lacrimile îi șiroiau pe chipul palid.

– Oh, Dumnezeule!

– Nu tocmai, a murmurat creatura, cu o voce catifelată.

M-am apropiat de Stacey, abătându-i astfel Lilinului atenția de la ea. Când mă gândeam prin ce trecea sărmana, mi se făcea rău, eram absolut scârbită.

– De ce? am întrebat. Ai stat în preajma noastră cu săptămânilile. De ce nu ne-ai atacat pe niciunul?

Lilinul a oftat din greu.

– Mă preocupă și altceva în afară de violență, moarte și vărsare de sânge. Am descoperit destul de repede că sunt multe

lucruri amuzante de făcut pe pământ, lucruri pe care le-am savurat până la capăt. Și i-a făcut cu ochiul lui Stacey, moment în care am simțit că turbez.

Pielea a început să mă mănânce, ca și cum o mie de furnici de foc mi-ar fi mărșăluit pe tot corpul.

– Să nu te uiți la ea! Să nu vorbești cu ea, să nu respiți măcar în direcția ei și nici prin gând să nu-ți treacă s-o mai atingi vreodată.

– O, am făcut mai mult de atât! a răspuns Lilinul. Mult mai mult. Tot ce și-ar fi dorit Sam al vostru să aibă tupeul să facă. Dar să știi că, pentru moment, pe el nu-l preocupa chestiile asta. Vezi tu, l-am înfulecat. I-am înghițit sufletul cu totul. N-a mai rămas nicio bucătică din ființa lui pe tărâmul ăsta. El nu-i duh, la fel ca alții care mi-au ieșit în cale. În ceea ce-l privește, n-am mai stat să mă joc cu mâncarea și să iau tot câte-o bucătică din el. Nu, el s-a dus. El e-n...

Atunci, mai multe lucruri s-au întâmplat simultan.

Stacey s-a repezit spre Lilin, ridicând mâna ca și cum ar fi fost pe cale să-i șteargă zâmbetul ăla batjocoritor de pe față. Lilinul s-a întors către ea și, cu toate că, dintr-un motiv sau altul, nu-i luase încă sufletul, știam că nu exista nicio garanție. Era imprevizibil. Se dăduse în vileag și simțeam că terminase cu joaca. Stătea la o lungime de un braț distanță de Stacey și... ei bine, mi-am cam pierdut mințile. Furia m-a făcut să iau foc în interior.

Transformarea a pus stăpânire pe mine fără ca măcar să fi încercat s-o provoc. Ca și cum aş fi dezbrăcat un pulover, am renunțat la înfățișarea umană pe care o purtasem atâtă vreme și de care, într-un fel, mă agățasem cu disperare. Niciodată nu-mi mai fusese atât de ușor. Oasele nu s-au rupt, ca să se

unească la loc. Pielea nu s-a întins, ci am simțit-o întărindu-se, devenind rezistentă la majoritatea cuțitelor și gloanțelor. Cerul gurii mă furnica pe măsură ce îmi dădeau colții, dinți concepuți să străpungă până și pielea unui Gardian, darămite pe a unui Lilin. Chiar sub ceafă, de-o parte și de alta a șirei spinării, aripile mi-au țășnit la suprafață și s-au întins.

Cineva din încăpere a tras cu putere aer în piept, dar nu l-am luat în seamă.

Mișcându-mă cu viteza unei cobre care atacă, am apucat-o pe Stacey de braț și am împins-o în spatele meu. M-am așezat între ea și Lilin.

– Am zis să n-o atingi. Să nu te uiți la ea. Nici măcar să nu respiți în direcția ei. Altfel, îți smulg capul de pe umeri și îți-l zbor direct pe fereastră.

Lilinul a tresărit și a făcut repede un pas în spate. Ochii lui negri ca smoala s-au deschis larg. Uimirea i s-a întipărit pe chip, iar dinții i s-au dezvelit într-un rânjet.

– Ștănu-i joc cinstit.

Ce naiba? Citeam pe figura lui că-i era frică?

– Arăt ca și cum mi-ar păsa?

– Oh, o să-ți pese! Lilinul s-a retras pe unde venise, îndrepându-se către ușă. Tare o să-ți mai pese! Apoi a dispărut. S-a răsucit pe călcăie și a ieșit din casă cu o iuțeală care m-a lăsat întuită locului, zgâindu-mă prostește la ușa goală. Nu pricepeam. Lilinul nici nu clipise în fața lui Zayne sau a lui Roth, dar imediat ce eu îmi schimbăsem înfățișarea, își băgase coada între picioare și o tulise?

Ăăă...

– Ei bine, ăsta a fost... un fâs. M-am întors încet, strângându-mi aripile la spate. Primul pe care l-am văzut a fost Zayne.

Își recăptase aspectul uman. El întotdeauna, chiar și atunci când părea epuizat, arăta ca și cum ar fi coborât din paginile revistelor mondene. Frumusețea lui întrecea standardul american și intra direct pe tărâmul leșinurilor, locuit de toate fetele din lume. Arăta așa cum îmi imaginam că trebuie să arate îngepii. Avea ochi de un albastru aprins și trăsături aproape divine, dar se holba la mine cu gura întredeschisă. Fața lui absolut superbă era palidă, ceea ce făcea ca neierătoarele umbre de sub ochi să-i iasă puternic în evidență. Mă fixa de parcă nu m-ar mai fi văzut până atunci, lucruizar, căci crescuse împreună cu mine. Mă simteam ca un fel de specimen ciudat.

O dâră de neliniște mi s-a prelins pe șira spinării când m-am uitat spre canapea. La un moment dat, Zayne se apropiase de locul în care aterizase Stacey. Mă așteptam să-o găsească legănându-se chircită, însă și ea mă privea lung, cu palmele lipite de obrajii. În oricare alt moment aș fi râs de mutra aia. Nu și acum.

Inima mi-a luat-o la goană și m-am răsucit brusc spre fundul camerei, unde stătea Roth. Privirea mea i-a întâlnit ochii de culoarea chihlimbarului. Erau larg deschiși, cu pupilele întinse pe verticală. Chiar și aşa, reprezenta o apariție de admirat.

Roth era... ei bine, niciuna dintre ființele care umblau pe fața pământului n-arăta ca el. Asta probabil avea de-a face cu faptul că nu exista nimic omenesc în el, dar era uluitor. Mereu fusese, până și pe vremea când își aranja părul sub formă de țepi. Eu preferam frizura mai simplă pe care o etala în acea clipă, cu părul căzut peste frunte, atingându-i în treacăt vârfurile urechilor și arcurile sprâncenelor la fel de negre. Colțurilor exterioare ale ochilor aurii i se alungeau ușor. Avea niște pomeți și un maxilar cu care ai fi putut să tai sticla, un

chip pentru care orice artist și-ar fi dat viața ca să-l schițeze... sau să-l atingă. Și buzele acelea pline, expresive erau acum întredeschise.

Pielea lui arămie nu pălige, și nu mă privea cu gura căscată, ca și cum locul meu ar fi fost sub microscop, ci mă studia uimit, la fel cum făcuse Zayne.

Neliniștea mi s-a transformat în bulgări de groază, care mi s-au aşezat grei în stomac.

— Ce-i? am șoptit, uitându-mă prin încăpere. De ce vă zgâiați toți la mine de parcă... de parcă aș fi pătit ceva?

Sigur nu din cauză că-l amenințasem pe Lilin că-i smulg capul. Da, bine, în majoritatea timpului eram ceva mai puțin violentă, dar în ultimele aproximativ șapte zile crezusem că eu sunt Lilinul, fusesem sărutată de Zayne și aproape că-i luasem sufletul, drept urmare fusesem legată în lanțuri și ținută prizonieră tocmai de clanul care mă crescuse, același clan aproape că mă omorâse (respirație adâncă), apoi fusesem vindecată datorită lui Roth și unei fieruri misterioase oferite de către un sabat de vrăjitori care o venerau pe Lilith, iar acum tocmai descoperisem că cel mai bun prieten al meu murise, că sufletul lui se afla în iad și un Lilin îi luase locul. În asemenea condiții, ai zice că o fată ca mine poate să fie privită cu mai multă îngăduință.

Roth și-a dres vocea.

— Piticot, uit... uită-te la mâna ta!

Să mă uit la mâna mea? De ce naiba mi-ar cere să fac așa ceva în toiul întregii țăcăneli?

— Uită-te! mi-a spus el încet și cu prea multă blândețe.

Groaza mi-a explodat în stomac ca un cartuș cu alice mari, și privirea mi-a căzut asupra mâinii stângi. Mă așteptam să văd ciudatul aspect marmorat, în tonuri de negru și gri, un amestec

între demonul și Gardianul ce existau înăuntrul meu și o combinație cu care aproape că mă obișnuisem. Unghiile mi se alungiseră și mi se ascuțiseră, îmi dădeam seama că se întăriseră îndeajuns încât să străpungă oțelul, la fel de tari ca pielea mea, însă pielea... îmi era încă rozalie. Cu adevărat rozalie!

– Ce drac...? Privirea mi s-a îndreptat către celalătă mână. Era la fel. Doar roz. Aripile mi-au tresărit, amintindu-mi că mă transformasem.

Zayne a înghițit în sec.

– Aripi... aripile tale...

– Ce-i cu aripile mele? mai că am zbierat, ducându-mi brațele la spate. S-au rupt? N-au ieșit... Am atins cu vârful degetelor ceva moale ca mătasea. Mi-am tras fulgerător mâna înapoi. Ce...

Ochii umezi ai lui Stacey să făcuseră de două ori mai mari.

– Åăă, Layla, e o oglindă deasupra căminului. Cred că ar trebui să te uiți în ea.

M-am uitat preț de o clipă în ochii lui Roth, după care m-am răsucit și aproape că am luat-o la fugă spre căminul pe care eram sigură că mama lui Stacey nu-l folosise niciodată. Mi-am încleștat degetele pe polița albă și mi-am studiat imaginea reflectată în oglindă.

Arătam normal, ca înainte de a mă fi transformat... ca și cum aş fi fost în drum spre școală sau ceva. Ochii mei aveau cea mai palidă nuanță de gri, un albastru spălăcit. Părul îmi era atât de blond, încât părea aproape alb, o claietă de bucle care o luau în toate direcțiile, ca de obicei. Semănam cu o păpușă de porțelan decolorată, nimic nou, cu excepția celor doi colții care-mi răsăreau din gură. Nu măș fi mândrit cu ei la școală, însă altceva mi-a atras și reținut atenția.

Aripile.

Erau mari, nu la fel de masive ca ale lui Zayne sau Roth, având, în mod normal, o textură asemănătoare cu a pielii, însă acum erau negre... negre și acoperite cu pene. Acoperite cu pene în toată legea! Chestiile alea moi și mătăsoase pe care le simțisem? Erau mici pene!

Pene!

– O, Doamne! am șoptit către reflexia mea. Am pene.

– Alea cu siguranță sunt niște aripi îmbrăcate în pene, a comentat Roth.

M-am întors valvărjej, răsturnând o lampă cu aripa mea dreaptă, cea plină de pene.

– Am pene pe aripi!

Roth și-a lăsat capul într-o parte.

– Da, ai.

El nu-mi era de absolut niciun ajutor, așa că m-am uitat la Zayne.

– De ce am pene pe aripi?

Acesta a cătinat încet din cap.

– Nu știu, Layla. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

– Mincinosule! a șuierat Roth, azvârlindu-i o căutătură întunecată. Ai mai văzut. Și eu la fel.

– Eu n-am mai văzut, a bâiguit Stacey, care deja își strânsese picioarele la piept, părând că era gata-gata să înceapă să se legene. Până de curând, prietena mea nu știuse ce era Roth cu adevărat. Nici măcar despre mine nu știuse. Ceea ce se petreceea era, probabil, prea mult pentru ea.

– OK. Cum și de ce ai mai văzut aşa ceva până acum? am întrebăt, trăgând prea repede aer în piept. Acum o să trebuiească să-mi rad aripile?

– Piticot... Buzele lui Roth tresăriră.